

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΤΟΥ MICHEL CORDAY

Στό σαλόνι του τραπέζιτου Φοντανι κουβεντιάζανε για κείνους που παρακολουθούν και κυνηγούν τις γυναίκες στους δρόμους.

— Δέν βρίσκα κανένα ενδιαφέρον, έλεγε ή γυναίκα του τραπέζιτου, σέ κείνους που μάς κυνηγούν στους δρόμους, και απόδειξ εινε που καμιά από μάς δέν τούς χρωστάει κανένα έρωτικό έπισόβιο! Εινε μεγάλη αθάβια τους να σκέπτονται πως θα πέσουμε στην άγκαλιά τους έπειδή περπατούν άπλωσ από πίσω μας. Ύπάρχουν βέβαια και μανιακοί που ύπνωτίζονται από τα υαλλάια μας, τόν λαμό μας, τό σόμα μας!.. Οι περισσότεροι όμως εινε ή άνόητοι ή μισότρελλοι.

— Νομίζω πως ύπάρχουν άκόμα ειπε ή κ. Δαντιέλ και οι έρασται της φαντασίας, που άκολουθούν μια γυναίκα σάν μια χίμαιρα.. Εινε οι ποιηται του δρόμου. Άκολουθούν μια όμορφη γυναίκα και εύχαριστούνται να την βλέπουν να περπατῆ, φοβούνται να την τραμάξουν, και σάν μηή στο σπίτι της ουτε καν κυτάξουν τό νούμερο...

— Εινε άλήθεια άπήνησαν ή γυναίκα του ζωγράφου Λουκέν, πού; δέν ξέρουμε ποτέ ποίος είν' έκείνος που μάς άκολουθει. Τις περισσότερες φορές εινε ένας άνόητος, μά κάποτε εινε κάποιος π' άξίζει τό κόπο να τόν γνωρίση κανεις. Μου συνέβη μια φορά ένα μικρό περιστατικό, που θα τό θυμούμαι αιωνίως. Γύρισα στο σπίτι μου στην πλατεία Βερνιέ, όταν ειδα πως ένας άνθρωςκος μ'άκολουθούσας. Κυτάζοντας μέσα στις βιτρίνες διέκρινα πως ήτανε ψηλός και οβέλος. Φορούσε μια άνοιχτή καλοκαμωμένη φορεσιά. Ήμουν πολύ μακρνα άκόμα άπ' τό σπίτι μου κι άρχισα ν' άνησχω, γιατί ό δρόμος ήταν σχεδόν έρημος. Κρατούσα στο χέρι μου ένα μικρό πακέτο με γλυκίσματα, και ή- μουν άπορατισμένη, στο πρώτο κοπλιμένο που θα μου έκανε, να του τό πετάξω στα μου- τρα.

...Τό ύποκειμενο αυτό πλησίαζε, όσο γρήγορα κι' άν περπατούσα τόσο που μ' έπιασε ό φόβος. Γιατί με παρακολουθει έλεγα; Με γνωρίζει; Τι θέλει να μου πῆ; Είκοσι σπίατα με χωρίζανε άκόμα άπ' τό δικό μου, όταν τόν άκουσα να με φωνάζη με μια φωνή παρακλητική:

— Κυρία! Κυρία!

Με μια ματιά, ειδα την πλατεία έρημη, τό σπίτι μου μακρνα άκόμα... Δέν μπορούσα να τρέξω ως έκει...Τότε με άπελιπισμένη άπόφασι, γύρισα και του ειπα:

— Άφισατέ με ήσυχη...

"Αχ! άγαπητές μου φίλες, δέν ειχα τελειώσει την φράσι μου όταν άντελήφθην πόσο με γελάσανε ή βιτρίνες με την άντανάκλασι τους. "Ο άνθρωςκος αυτός ήτανε πραγματικώς ντυμέ- νος με φορέματα καλοκαμωμένα, μά ξεθωριασμένα. Τό καπέλλο του γιάλιζε σε πολλά μέρη. "Ενα μαν- τίλι καρφισωμένο στο λαμό του έκρυβε την έλλειψι του πουκά- μισου, τα παπούτσια του ήανε τρυπημένα και τό πρώτο που τό ζαρωμένο άπ' την πεντα και την έξάντλησι!

Σαφνίστηκα και σταμάτησα.

— Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία, μου ειπε. Πενώ!.. Σας όρκί- ζομαι πως έχω τρεις μέρες που δέν έφαγα τίποτα, τίποτα!...

Κύταξε τό πακέτο που κρατούσα με μάτι πεινασμένου σόλου και συνέχισε:

— Είμαι σχεδιαστής, μά δέν έχω δουλειά και δέν τολμώ να μπώ σε άσυλο, ντερόκομαι. Εισθε ή πρώτη που της ζήτησε βοή-θεια, σας όρκίζομαι. Μά λυπούμαι λιγώτερο που άπευθύνομαι σε μια γυναίκα παρά σ' έναν άντρα. Δώστε μου, σας παρακαλώ, κάτι να φάω, ότι τύχη... κι' αυτό... κι' εδαιξε τό μικρό πακέτο που κρατούσα.

"Ημωνα τόσο σασισμένη και λυπημένη που, μηχανικώς, του-δωσα τα γλυκίσματα.

Ξέσχισε τό χαριτό γρήγορα - γρήγορι, και άρχισε να τρώη με άπληστία τα σοκολατάκια και τα φοντανί! Τόσο βιαζότανε, που συχνά μασούσε και τα χαρτάκια που'αν τυλιγμένα μέσα τα γλυκά! Είχε ξεχάσει και μένα και κάθε ντροπή. Κι' έγώ έμεινα άκίνητη, χωρίς σκέψι, με μια έπιθυμία να κλάψω. "Αχ, κακόμοιρέ μου. Έ-λεγα, που σε νόμιζε έρωτευμένο!

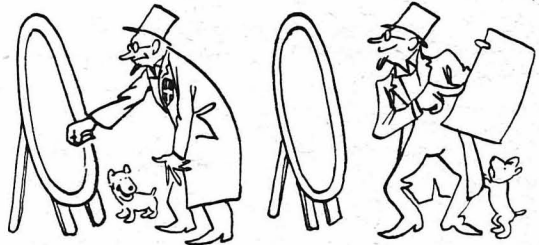
Σάν τελειώσε τόν άκουσα να μου λέει αυτή τη φράσι, που θα ή θυμάμαι πάντα:

— "Αχ! κυρία μου, δέν θα μάτατε ποτέ πόσο πεινούσα!

Τότε τουβάλα στο χέρι ένα μικρό χαρτονόμισμα και έτσι γιά να πώ κάτι, του ειπα άνόητα:

— Τώρα που φάγατε τό φρούτο σας, πρέπει να πάτε να φάτε και τό φαγητό σας!

"Υστερα έφυγα τρεχάτη στο σπίτι, ένφ έκεινος εξακολουθούσε να μ' εύχαριστῆ "Ημουν εύενης που έκανα ένα μικρό καλό, μά

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— "Ενας Ρώσος συγγραφέας λέγει: Οι λαμπρές συνθήσεις εινε κομπολόι μαργαριταριών". "Αν λήσες τόν κόμπο όλα τα μαργαριτάρια σκορπουν.

— Στά χωριά της Κεντρίας Πελοποννήσου ύπάρχουν γέροι ό- ρεόβιοι που δέν γνωρίζουν επάνω από εκατό - εκατόν είκοσι πρωτότυπες λέξεις.

— Γιά να συμπληρώσουν την κοβέντα τους δι δέν ξέρουν να προσδιορίσουν με τόν άκριβή του όρα τό λένε: τό «έτσιον», ό «τέτιος», ή «έτσιαι». Και ρῆμα άκόμη έχουν παραγάγει: «ετσιώνω».

— Στι συνουκία Γενήσερ της Πόλης ζῆ και βασιλεύει ένας Τούρκος Μαθσοδλας.

— Φέριε σήμερα στη ράχη τουτό φορτίο τών 146 χρόνων. Τό πνεύμα του εινε διαγύστατο και ή δρασί του πρώτης ετζεως.

— Στά Ταταβια της Πόλης βρισκεται έπισος ένας άλλος Τούρκος σε ήλικία 108 χρόνων που ετέλεσε τό 18ον γάμο του με μια γερωτάτη Χανούμ.

— Όταν ερώτησαν κάποτε ένα Έγγλεζάκι γιατί δέν εκλεφε φρούτα άφου κανεις δέν θα τόβλεπε, άπάντησε: «Ω! θα μέβλεπε κάποιος, ό έαυτός μου!»

— Τι λένε τα Έλληνόπουλά μας;

— Τό πρώτο Βοζι-νινο νόμισμα που εκόπη στην Κύπρο ήταντου 'Ισαακιου Κομνηνου,δεοπότη της Κύπρου κατδ τό 1184 μ.Χ.

— Τό βόρις του γυναικείου έγκε- φάλου εινε κατδ τριάντα γραμμάρια έλαφρότερο του άνδρικού.

— "Ο πρώτος θάνατος από χολέρα έσπιειώθη στην Αίγυπτο τό 1491 π. Χ.

— Ισο όλίγων μηνών ένας βαθό- πλουτος Αμερικανός και μια νεωρο- τάτη που ετέλεσαν τούς γάμους των εντός της κεφαλής του γνωστού κολοσ- οισιου αγάματος της 'Ελευθερίας που βρισκεται σεδν προλιμια της Ν. Υόρκης.

— "Ο άνθρωςκος που εδούλεφε δυο κανεις άλλος γιά τί διαίωσιση του εϊ-δου, εινε ό Φαραώ της Αιγύπτου Ραμοψς ό Γ'.

— Έκατόν έβδομηντα (άριθμ. 170) παιδιά «νόμιμα» εγέννησε ό άθεόφορος. Και τα μη «νόμιμα»;

— Οι ίθαγενεις τών όχθών του Αραουά και του Πόρθου στη Βραζιλία συγκατοιούν με διάφορα ζώα, γάτες,παπαγάλους, γελόνες κ.λ.π. με τα όποια προσέχουν να έχουν πάντοτε τα ίδια δικαιώματα.

— Ίδρωτης του μεγαλειέτερου βρεφοκομίου τών Παρισίων εινε ό Άγιος Βικέντιος.

— Εφευρέτης της ποροελάνης εινε ό Γερμανός πλοσηργός Μπίνγκερ.

300,000 ΛΙΓΟΤΕΡΟΥΣ

"Ο Μεγάλος Φρειδερίκος της Πρωσίας ειχε σιγμές κειφιού που έπειρασε και δεχόταν πιεράγματα από τούς αλλικούς του με τη με-γαλήτερη συγκατάβαση.

Ένο πρωτό, έπειτα από μια έπίσκεψη που του έκανε ό γιατρός του και τόν καίθαψε άρκατα γιά να τόν άκραοσθῆ, ό Φρειδερίκος τόν έρώτησε σεβρώτατα.

— Δέν πιστεύω γιατρός να έμποδίσετε από τό επαγγελματικό σας μυστικό γιά νό μου πῆτε ειλικρινώς πόσους άνθρωςκος σκοτώ-σατε ίσαμε σήμερα.

— Δέν θυμάμαι μεγαλειότατε, άπήνησε ό Μπάιμαν, (ό Ιδιαί-τερος γιατρός του, ένας τύπος εύθυμότατος και άφελέστατος) αλλά είμαι βέβαιος πως θα έσοκόμισα πάνω κάτω 300 000 λιγότε-ρους άπ'όσους έσοκόμισα ή Ύμειτέρα Μεγαλειότης στους πολέμους!..

λυπημένη γιά την άεξολύπητη δυστυχία του.

Από τότε αισθάνομαι να με τύπη ήσυνειδήσις μου,σάν περπατώ τρεχάτη, χωρίς να γυρίζω πίσω τό κεφάλι όποτε νιώθω ένα άγ-θρωςκο να περπατά γρήγορα πίσω μου. Και λέω μέσα μου:

— Μήπως πινάει κι' αυτός, ό κακομοίρης;

Michel Corday

